

Relationen har hjälpt dem bäst i sorgen

För nio år sedan miste Towe Samuelsson (till vänster) sin dotter Linn som var bästis med Natalie Sjöberg-Silfverling (till höger). Idag hörs de flera gånger om dagen och ses minst en gång i veckan. Towe fick överta Linns hund Jane - som var ett år när matte försvann.

– Vi behövde må dåligt tillsammans först och sedan behövde vi läka separat, berättar Natalie Sjöberg-Silfverling när vi ses på en fika hemma hos Towe Samuelsson i Sollentuna utanför Stockholm.

Det har gått nio år sedan Towe förlorade sin äldsta dotter Linn i suicid. Linn som var, eller är, Natalies bästa kompis. De har bearbetat förlusten tillsammans och ser varandra som familj numera.

Natalie och Linn lärde känna varandra sommarlovet innan Linn skulle börja sjuan och Natalie åttan. Båda bodde i stockholmsförorten Helenelund och hade gemensamma vänner. De tog samma väg hem från "stan" och det var så de lärde känna varandra. De hann få tio års vänskap.

– Det känns som så mycket mer. Tio år är lång tid om man ses nästan varje dag, säger Natalie.

Hur var Linn som vän?

– Hon var den mest empatiska, kärleksfulla, positiva, påhittiga och roliga. Hon var omhändertagande som en mamma. Jag är inte en sådan som har nära kontakt och kramas men hon kunde stanna mig, ta mig på axlarna och säga att "du behöver en kram" och så fick jag en. Det var verkligen en bra vänskap. Det var inte bara vänskap, det var systerskap. Vi blev som systrar, berättar Natalie.

Linns hund Jane, en liten chihuahua, sitter vid ett fönster och spanar ned mot gatan. Emellanåt börjar hon studsa runt, skälla och vifta på svansen. Vi fikar och pratar vidare. Towe och Natalie fyller nästan i varandras meningar när de berättar om Linn.

– Jag tror att det var det som räddade henne många gånger, att hon var så glad. Hon kunde aldrig utgöra ett hot för någon. Hon var en trygghet, en som löste allt, säger Towe.

– Det är därför hon var min bästa vän. Är! Hon är min bästa vän fortfarande. Det finns ingen som kan ta den platsen. Jag har hittat nära vänner men inte på den nivån, berättar Natalie.

Vad var det som hände sedan, när olyckan inträffade?

– Vi vet inte till hundra procent vad som hände och det vet man ju sällan men allting tyder på att hon fick en psykos och att den kom väldigt fort. Det var mitt i natten när det här hände och hon var ensam. Hon visste att något var tokigt och ringde till mig och sade det, vilket för mig har varit en krok att hänga upp sorgen på, berättar Towe.

Natalie finner också en lättnad i tanken att det var en psykos som gjorde att Linn omkom.

– Jag bodde ändå med henne men var i Göteborg när det hände. Jag var en av de

Chihuahuan Jane bodde också med Linn och Natalie och var bara ett år när Linn dog. Jane var ensam i lägenheten nästan ett dygn innan Towe och Natalie kom. De beskriver att Jane var väldigt traumatiserad i nästan två år efteråt. Hon blir alltid glad när Natalie kommer på besök. Natalie berättar: "Hon sov med mig när Linn jobbade natt. Jane är tio år gammal nu, den lilla tanten. En riktig primadonna".

närmaste vännerna. Jag visste ingenting. Hon var nykär och glad den perioden, jätteglad.

Natalie beskriver dödsbeskedet som en totalchock. Hon sov inte den natten i Göteborg, utan var på Liseberg och gick avenyn fram och tillbaka innan hon kunde ta första tåget hem.

– I början försökte vi leta svar hela tiden, det var det enda vi pratade om. Det var så olikt henne att vi trodde att någon utifrån haft ihjäl henne, säger Natalie.

– Jag har fortfarande inte riktigt förstått och väljer att inte tänka på det för då spinner tankarna vidare. Det är så nära till hands att återigen börja tänka att någon gjort det, berättar Towe.

– Vi bestämde nästan då att nu tar vi den här verkligheten som vi väljer och då får det vara så. Jag har inte spunnit vidare på det här för då kan vi sitta och spåna på det tills vi blir gamla och dör Towe, säger Natalie.

– Det hade inte kommit något bra ur det för vi hade aldrig fått något svar, fyller Towe i.

Både Towe och Natalie hade svårt att ta in vad som hade hänt.

– Man blir bara tom, ingenting blir riktigt. Jag kände i början att hon var på semester. Nu är hon i Afrika som hon alltid

velat. Jag dagdrömde att hon skulle komma och säga "ha ha vad trodde du nu va. Vi har vunnit så här många miljoner och nu ska vi leva loppa". Så tänkte jag hela tiden för det var så hon skulle kunna göra, berättar Natalie.

– Jag trodde att det var ett prov eller test. Som någon sjuk grej att man ska låtsas som att man gått bort och den som håller ut längst är den som vinner mest pengar. Linn var en sådan omtänksam person så hon hade lätt gjort det och tänkt att när hon sedan kommer tillbaka blir mamma glad och inte behöver jobba så mycket. Hon var så äventyrlig och jag tänkte länge att hon kommer att komma tillbaka och ha vunnit. Efter sex månader började jag förstå att hon inte är med i någon tävling och att hon inte skulle komma tillbaka, berättar Towe.

– Så tänkte jag också. Det kunde inte vara sant. Jag dagdrömmer jättemycket fortfarande. Att hon kommer in på mitt jobb och jag blir jättehäpen och hon säger "tror ni att ni kan bli av med mig". Det känns som om jag känt henne mycket längre än tio år och det beror nog på att jag fortfarande har henne i mitt liv. Hon är fortfarande med mig, säger Natalie.

I början tänkte Towe på Linn hela tiden, så småningom blev det en gång i timmen och

sedan något halvår tillbaka är det en gång om dagen ungefär.

– Jag tänker på henne varje dag men det är som att jag tar med mig nycklarna när jag går ut, det är så självklart att hon är med hela tiden. Det är inget aktivt tänkande, hon är bara med. Hon är överallt nu, säger hon.

Towe kan fortfarande bli lika ledsen som hon blev när Linn dog men det händer inte lika ofta längre.

Efter Linns död har de bearbetat sorgen ihop. Förutom när Natalie träffade sin man Robin och de fick två barn.

– Det var en process för mig eftersom det var det Linn skulle ha gjort om hon levte. Jag tyckte att det var jobbigt samtidigt som jag var glad. Det var dubbla känslor. Vi tappade inte kontakten men den var glesare. Så var det Corona också. Jag och Natalie känner varandra ganska bra. Jag tror att vi behövde vara isär och att Natalie behövde gå in i det nya livet, berättar Towe.

– Vi behövde må dåligt tillsammans först och sedan behövde vi läka separat, fyller Natalie i. Där behövde du bearbeta att det var jag som fick barn och inte Linn och det är en stor sorg.

– I och med att vi läkte separat så gick vi framåt. Mycket var att det blir verkligt då, att Linn verkligen inte finns längre, säger Towe.

Det som hjälpt dem mest i sorgen är att de har varandra. De har känt varandra i 20 år nu, sedan Natalie var 13 år

Natalie hade hela tiden trott att Linn var den som skulle få barn först. Hon beskriver Linn som den stora pusselbiten som fattas, den som är i mitten.

– Jag ville att Linn skulle bli den där fastern/mostern som är crazy och tar med barnen på galna uppdrag. Jag hade önskat att Robin hade träffat Linn. Han skulle älskat henne så mycket.

Hur har sorgen förändrat er? Om den har det.

– Det har den, drastiskt. Jag var ganska ytlig fast genuin. Det är jag fortfarande. Jag slutade att bry mig om hur jag ser ut, på ett positivt sätt. Linn var naturlig och obrydd och jag tänkte att jag också ville vara så. Det var skönt att vara sig själv. Hon lärde mig att vara självständig och att klara av att vara själv, säger Natalie.

– I all sorg så växer man som person själv och det är därför jag läser till socialpedagog idag. Det är en av anledningarna att jag vill stötta. Jag vill kunna hjälpa till innan nå-

gonting händer och jobba med unga, från 13-14 år. Det är kritiska år då mycket händer i kroppen, säger Natalie.

Hon berättar också att hon blev modigare och lugnare.

– Du blev mindre skrikig. Inte lika explosiv. Jag blev också lugnare, efter att ha varit arg. Men framförallt har min förlust gjort mig generösare och mer förlåtande mot mig själv. Den har gjort mig till en bättre person, berättar Towe.

Det som hjälpt dem mest i sorgen är att de har varandra. De har känt varandra i 20 år nu, sedan Natalie var 13 år. Natalie är den som följer med Towe till läkaren exempelvis. Linns lillasyster Ida har blivit som en lillasyster åt Natalie. De har känt varandra sedan Natalie hämtade Ida på förskolan som 4-5-åring. När de får frågor om relationen har Towe och Natalie svårt att beskriva den.

– Det är mer än goda vänner till familjen. Ibland säger jag att de är mina extra-

barn. Ibland säger jag min äldsta dotter Linn som inte finns längre, hennes bästa vänner. Familjevän, fast vän. Vi måste hitta på en term för det här, säger Towe.

– Vi är där för varandra i vått och torrt om det är någonting och det gör ju en familj. Mina barn älskar Towe. Du blir som en extramormor, berättar Natalie och tittar uppskattande på Towe.

Ibland pratar de flera gånger varje dag och de brukar ses någon gång i veckan. Tidigare pratade de mycket om Linn men nu är det sällan de tar upp henne.

– Nu handlar det mer om oss och vad vi gör istället, säger Natalie.

– Hon är ju med men vi behöver inte längre säga ”Linn hade gillat det här” utan hon är bara med, instämmer Towe.

De har traditioner tillsammans vid jul och påsk. Det märks att de trivs med varandra.

– Jag funderar över om det är därför vi har läkt ganska bra ändå, säger Towe.

Det tror Natalie också.

– Att Natalie är som en syster för Ida har hjälpt mig att kunna släppa en del i hur Ida mår, säger Towe tacksamt.

För drygt fyra år sedan gjorde jag en kort intervju med Towe Samuelsson. Den handlade ganska mycket om överlevnad och nu berättar Towe att hon då mådde väldigt dåligt varje gång hon hade träffat Natalie och pratat om Linn. De bar på så många skuld känslor då.

– Nu är jag glad över att jag inte gav upp utan fortsatte att utsätta mig fast det gjorde ont att prata om Linn. Jag tycker om när de kommer hit och är här. Det är fantastiskt att jag kan fortsätta följa Linn genom Natalie, säger Towe.

Text och foto
Åsa Sohlgren

Intervju med Towe Samuelsson från november 2021